

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu příslušníka Policie České republiky, k němuž došlo dne 8. 5. 2013 v době kolem 15.07 hodin na dálnici D2 v 23. km ve směru na Brno, spočívajícím ve výběru kaucí ve výši 5.000,- Kč u žalobce jako řidiče motorového vozidla.

Žalobce v daném případě spatřuje nezákonný zásah v jednání policisty, které mělo mít zákonnou oporu v ust. § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobce v daném případě policisté postupovali v rozporu s § 125a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., dle kterého jsou kaucí oprávněni vybrat pouze od osoby, u které je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Žalobce měl za to, že takové podezření musí dále zdůvodnit v potvrzení o převzetí kaucí. Žalobce uvedl, že v daném případě žádné podezření neexistovalo. Podle žalobce policisté jednoznačně zneužili institutu vybírání kaucí, kdy tuto vybrali pro důvodnost podezření, že se osoba bude vyhýbat přestupkovému řízení a současně zde bude naplněna podmínka, že z tohoto důvodu nebude přestupek projednán. Tím byl podle žalobce jejich zásah nezákonný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vznesl námitku nedostatku pasivní legitimace na jeho straně a současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011 č.j. 6Aps 3/2011-63. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V replice žalobce setrval na svém návrhu na vydání rozsudku tak, jak uvedl v žalobě.

Ve vyjádření k replice také žalovaný setrval na svém původním návrhu a to žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20.11.2013 č.j. 8A 112/2013 předmětnou věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně, neboť měl zato, že v projednávaném případě měla na místě žalovaného vystupovat Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, a proto k projednání věci byl příslušný Krajský soud v Brně, nikoliv Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13.2.2014 č.j. Nad 45/2014-47 rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 30A 3/2014 je příslušný Městský soud v Praze.

Při jednání konaném dne 6.5.2014 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Z předloženého správního spisu je pak zřejmé, že z oznámení přestupku ze dne 8.5.2013 adresovaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem dopravní policie, Dálničním oddělením Podivín Městskému úřadu Hustopeče vyplývá, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor dopravní policie, Dálniční oddělení Podivín podává oznámení přestupku na osobu: J. H., nar. X, místo nar. Z., rozený H., trv. bytem R., M. 1394, doklad: 114739853, který je podezřelý z přestupku proti BESIP podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 8.5.2013 v 15:07 hod. jel po dálnici D2, na km 23 směr Brno s voz. AUDI S3, rz: 6B23849 (CZ), rychlostí 207 km/hod, po odečtu 200km/hod, byť je v daném úseku maximální povolená rychlost 130 km/hod. Rychlost zaznamenaná pomocí přístroje POLCAM. V oznámení je rovněž uvedeno, že tímto řidič Holub porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.

Z potvrzení o převzetí kauce ze dne 8.5.2013 vyplývá, že výše vybrané kauce od žalobce činila 5.000,- Kč. Kauce pak byla uložena vzhledem k výši sankce hrozící ze spáchání přestupku dle § 125c zákona č. 361/2000 Sb.

Z úředního záznamu sepsaného pprap. P. K., vrchním asistentem Policie České republiky-Dálničního oddělení Podivín dne 8.5.2013 vyplývá, že spolu s kolegou prováděli výkon na dálnici D2 a v 15:07 hod. v prostoru km 23 ve směru jízdy na Brno zaznamenali nejvyšší rychlost před nimi jedoucímu vozidlu AUDI S3, rz: 6B23849 (CZ), 207km/hod, po odečtu tolerance 200km/hod. Maximální povolená rychlost byla v daném úseku 130km/hod. Na toto vozidlo pak během měření nijak nenajížděli, ani nedojížděli, s vozidlem udržovali po dobu měření stejnou rychlost. Vozidlo AUDI S3 bylo poté za požití ZVS a nápisu STOP POLICIE zastaveno. Vozidlo řídil J. H. (žalobce) a ve voze byl společně se svou přítelkyní. Řidič H. se podrobil orientační dechové zkoušce na alkohol pomocí přístroje Dräger s negativním výsledkem, PATROS a PATRMV – negativní. Bylo mu sděleno, jakého přestupku se dopustil a on na místě s přestupkem souhlasil. Současně byl poučen o možnosti vyjádřit se do oznámení přestupku, které bylo na místě sepsáno. Rovněž mu bylo sděleno, že celý přestupkový spis bude předán k dalšímu projednání na MěÚ Hustopeče, odbor dopravy. Pan H. se dále k přestupku nijak nevyjádřil, pouze na sebe sdělil svůj mobilní telefon.

Součástí oznámení je záznam o naměřené rychlosti. Svým jednáním řidič J. H. je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. pro porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Kauci ve výši 5.000,- Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb. J. H. zaplatil.

Podle § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) žalovaným v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

Podle § 87 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

V daném případě spatřoval žalobce nezákonný zásah v tom, že mu byla uložena kauce podle ust. § 125a zákona č. 361/2000 Sb. vzhledem k předpokládané výši sankce za přestupek, kterého se dopustil tím, že nerespektoval omezení maximální rychlosti při jízdě na dálnici. Žalobce považoval tento zásah za nezákonný a za žalovaného v žalobě v této věci označil Ministerstvo vnitra, jemuž tento zásah kladl k tíži.

Městský soud v Praze na základě přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a to z toho důvodu, že žalované Ministerstvo vnitra se v daném případě žádného nezákonného zásahu vůči žalobci nedopustilo, neboť vůbec vůči žalobci činné v této věci nebylo. Ze skutkových zjištění, která jsou doložena ve spise je zřejmé, že o uložení kauce ve smyslu § 125a zákona č. 361/2000 Sb. rozhodla policie, tedy součást veřejné správy odlišná od Ministerstva vnitra, a to za okolností, které jí dávají postavení správního orgánu. V této věci tedy Městskému soudu v Praze nezbyvá, než odkázat na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23.11.2011 č.j. 6Aps 3/2011-63 (dostupný na www.nssoud.cz), přičemž neshledal důvod se od argumentace použité v tomto rozsudku jakkoli odchýlit. Za podstatné pak soud považuje tyto závěry: „Je třeba posoudit, zda Policie v případě stěžovatele jednala jako ozbrojený bezpečnostní sbor či jako správní orgán ve smyslu věty první § 83 s. ř. s. Zásah byl proveden na základě oprávnění Policie podle ust. § 124 odst. 9 písm. f) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení zákona o silničním provozu je zařazeno v Hlavě VI nazvané „Státní správa“. Ust. § 124 odst. 1 potom stanoví, že *státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie*. Legislativní zkratka „správní orgán“ je v s. ř. s. definována v § 4 odst. 1 písm. a). Podle této legislativní zkratky se správním orgánem rozumí a) orgán moci výkonné, b) orgán územního samosprávného celku, c) fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Je tedy zřejmé, že Policie vystupuje při provádění úkonů podle § 124 silničního zákona jako správní orgán, resp. jako orgán moci výkonné, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor.“

Městský soud v Praze má za to, že shora uvedené právní závěry je nutné v plném rozsahu použít i na věc nyní rozhodovanou. Při ukládání kauce policista vystupoval jako představitel správního orgánu, neboť jeho úkon je plně podřaditelný pod působnost a pravomoc tak, jak je vymezena v ust. § 124 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. O předmětné kauci rozhodla policie jako správní orgán, nikoli jako ozbrojený sbor, a proto ten, kdo měl být

žalován, měla být přímo policie. Jestliže pak žalobce výslovně a opakovaně, i přes několikeré řekněme poučení ze strany soudu, trval na tom, že žalovaným je Ministerstvo vnitra, soud i v duchu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které bylo v průběhu řízení vydáno (usnesení ze dne 13.2.2014 č.j. Nad 45/2014-47), musel tedy akceptovat tuto žalobcovu vůli s tím, že žalovaným je Ministerstvo vnitra a pak mu ovšem nezbylo než zkoumat, zda skutečně Ministerstvo vnitra se v této věci dopustilo vůči žalobci žalobou tvrzeného jakéhokoli zásahu.

Ze skutečností vyplývajících jak ze žaloby, tak z vyjádření žalovaného, tak z podkladových materiálů je zřejmé, že předmětný úkon provedla policie jako orgán státní správy nikoliv Ministerstvo vnitra. Ministerstvu vnitra proto nelze toto jednání klást k tíži a za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítnout, neboť byla podána nedůvodně vůči subjektu, který se tvrzeného zásahu vůči žalobci nedopustil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy by podle úspěchu ve věci měl právo na jejich náhradu ve věci úspěšný žalovaný, kterému však žádné prokazatelné náklady nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová